

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 25 Μαρτίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 13

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 100.)

— Πῶς; τὸσον ὀλίγην ἄξιζν δίδουν εἰς τ' ἀγόρια οἱ Χονδροκάλοι:

— Ντὲν φέρουνε εἰσόντημα τ' ἀγκόρια ἔσ' τὸ σπίτι. Καὶ πνεῦμα στέλλει ἀγκόρια... ντὲν φέρνει εἰσόντημα.

— Ἀλλὰ, ἀνόητε τῶν ἀνοήτων, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἀγανακτήσας διὰ τὰς εὐτελεῖς σκέψεις τοῦ Ζοῦμποῦ: ἂν σὰς ἐγενῶντο μόνον κορίτσια, πῶς θὰ ἐκάμνατε στρατόν; Πῶς θὰ ὑπερησπίζατε τὸν ἑαυτὸν σας ἀπὸ τοὺς Ρινοκέρους;

— Ντὲν ξέρω! ἀπήντησεν ὁ Ζοῦμπος, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου. Ἄς ἔκουν ἄλλοι ἀγκόρια. Σὰν κἀνὴ Μπα-μπᾶ ἀγκόρια, κλάψη, τραβήξῃ μαλλιὰ τῆς! Καὶ Ζοῦμπο ξορκίσῃ καὶ νταιμόνιο!

— Ἀπαράλλακτα ὅπως κάμνουν καὶ εἰς τὴν Κίνα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, διακόψας τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸν διάλογον τούτον. Μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Κινέζαι κλαίου, καὶ ὀδύρονται, καὶ τραβοῦν τὰ μαλλιὰ των, καὶ κάμνουν ἐξορκισμούς, ἅμα γεννηθῇ θηλυκόν. Αὐτοὶ ἐδῶ πηδοῦν ἀπὸ τὴν χαράν των διὰ πᾶγμα ποῦ κάμνει ἐκείνους νὰ θρηνοῦν. Τὸ Πνεῦμα δὲν θὰ ξεύρῃ πῶς νὰ πρωτακούσῃ, τίνας διάθεσιν νὰ κάμῃ...

Τοιοῦτοτρόπως συνομιλοῦντες, σταθμεύοντες, πότε ἐξοκλουθοῦντες τὴν πορείαν καὶ πότε ἀναπαύμενοι, διέτρεξαν τὸν περισσότερον δρόμον. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος: αἱ μεγάλαι βροχαί, αἱ συνήθεις εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἶχαν καταπαύσῃ ἀπὸ τινων ἤδη ἐβδομάδων: οἱ χεῖλαρροι εἶχαν ἀρκετὰ ξηρανθῇ, ἐστρώθη πάλιν γῶμα εἰς τὴν κοίτην των, καὶ διὰ

τοῦτο τοὺς διεπέρων χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν.

Εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἕνεκα τῆς νεότητός των, τῆς ὑγείας των, τῆς φυσικῆς εὐθυμίας των, αἱ ἐκδρομαὶ ἐπροξένουν εὐχάριστον, τὸ ταξίδιον ἐφάνη σύντομον. Τὸ θέληγτρον αὐτοῦ ἠῤῥξνον ἔτι περισσότερον τὰ κυνηγετικὰ ἐπεισόδια: διότι κατὰ τὴν πολυήμερον πορείαν των, ἔλαβον εὐκαιρίαν πολὺ νὰ κυνηγήσουν. Περικτὸς μιᾶς ἑλάφου, τῆς ὁποίας τὰ θυμάσια κέρατα

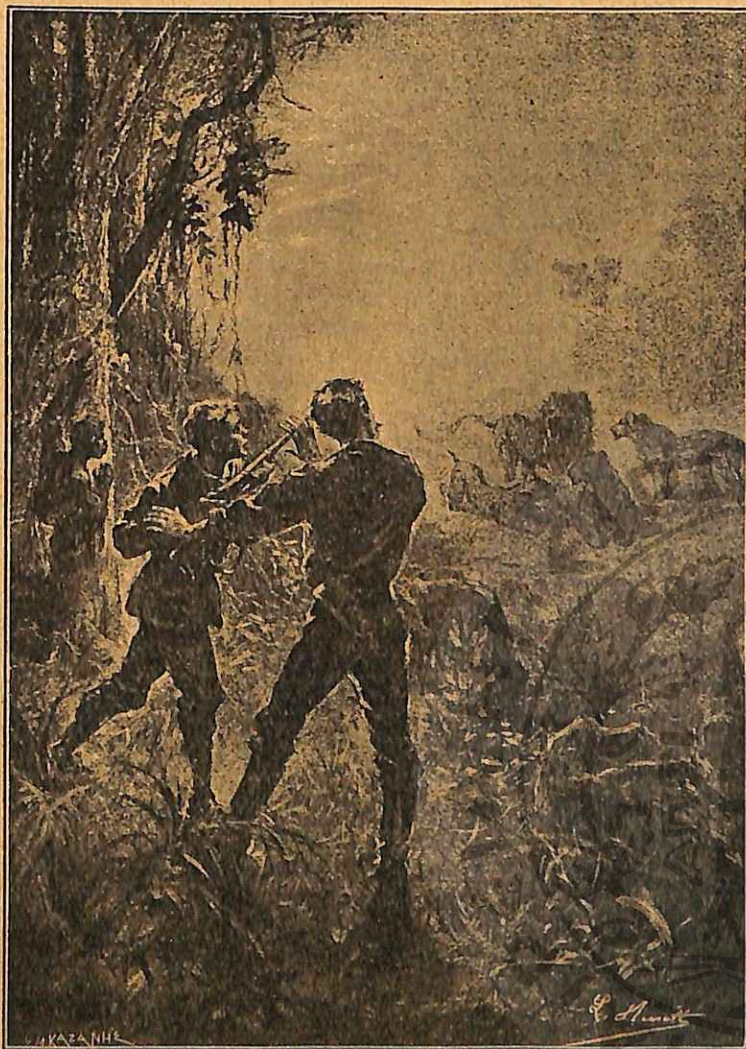
εἶχαν στήσῃ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τῆς ἀμάξης ὡς ἐνθύμιον τοῦ κατορθώματός των, πληθὸς μικρῶν ζώων καὶ πτηνῶν τοῦ βουνοῦ, τοῦ δάσους καὶ τῆς πεδιάδος, ἐδοκίμασαν τὴν εὐθυβολίαν των.

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος δὲν ἦτο ἐντελῶς εὐχαριστημένος: ἐπαραιοῦτο ὅτι δὲν ἐπέτυχεν ἀκόμη ἄγρια θηρία, μολονότι μὲ κόπον πολὺν καὶ ὄχι χωρὶς κίνδυνον ἐπλήγωσαν καὶ συνέλαβον τὴν μεγάλην ἑλαφον. Ἀλλὰ τὸ πρῶτόν του ταξίδιον διὰ μέσου τῆς μύρης ἡπείρου

εἶχε γίνῃ μὲ τὸσας τραγικὰς περιπετείας, ὁ Γεράρδος ἔμαθε νὰ δεικνύῃ τὸ θάρρος του ἐναντίον ἐχθρῶν τόσοσφοδερῶν, — τοῦ τεραστίου βόα, τοῦ ἀγρίου ρινόκερου, τοῦ μανιώδους βουβάλου, — ὥστε δὲν εὗρισκε πλέον πολλὴν τέρψιν εἰς κυνήγιον συνηθισμένον καὶ ἀκίνδυνον.

Ἐπεθύμει πρὸ πάντων νὰ συναντήσῃ λέοντα. Ὁ Ζοῦμπος καὶ ὁ Μπολόλος τὸν διεβεβαίωνον, ὅτι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὑπῆρχε φωλεὰ λεόντων, ἀλλὰ κανὲν ἵχνος αὐτῶν δὲν διέκριναν, ὁ δὲ Γεράρδος ἤρχισε νὰ δυσπιστῇ εἰς τοὺς λόγους τῶν μαγρῶν.

Εἶχαν ἤδη ἀναβῇ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἀπότομον καὶ ἀμυῶδη ἀνήφορον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβυθίζοντο κάθε στιγμὴν οἱ τροχοὶ τῆς ἀμάξης, πλησιάζαντες δὲ εἰς τὴν ὄχθην ρυακίου, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ἦτο διαυγὲς ὡς κρύσταλλον, ἤτοιμάζοντο νὰ σταθμεύσουν, διὰ νὰ δι-

«Ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, τὸν ἐκράτησε.» (Σελ. 110, στήλ. α')

ελθουν ἐκεῖ τὴν νύκτα. Ἡ σελήνη εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ νέφη καὶ ἔριπτεν ἐπὶ τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων τῶν μεγάλων ἐβενοδένδρων, τὰ ὅποια ἤπλωνον τοὺς κλάδους τῶν ὑπεράνω τοῦ ρυακίου, φῶς ἀργυρόχρουν· οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐδείπνουν ἡσύχωως, ὅτε ἐξαφνα ὁ Ζοῦμπος, ὅστις ἐπεπνιγμένην κραυγὴν τρόμου, ἀπάσας δὲ τὸν Γεράρδον ἀπὸ τὴν χειρὶδα τοῦ φορέματός του καὶ θεικνύων ἐν ὕψωμα, πέραν τοῦ ρυακίου, ἐψιθύρισε :

— Λεοντάρι ἐκεῖ ! Ζοῦμπο ὅκι ψέματα !

Ὁ Γεράρδος, ἀφήσας τὸ περόνιον, τὸ ὅποτον εἶχεν εἰς τὸ στόμα του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀνεπήδησεν ὀρθός, τὸν ἐμιμήθη δὲ καὶ ὁ Ἑρρίκος. Ἐπὶ ὕψωματος, τὸ ὅποτον ἐφώτιζεν ἐντελῶς ἡ σελήνη, ἐν ζῶν ἔχον μέγεθος μεγάλου μόσχου, τοῦ ὁποίου τὸ ξανθὸν τρίχωμα διεκρίνετο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἐδάδιεν ἀργὰ καὶ μὲ χάριν, περὶ δὲ ἐλαφρῶς ἐὰν ἀπῆντα κανὲν ἐμπόδιον, στεκόμενον κάπου κάπου διὰ τὴν ζύση τοῦ οὐς τοῦ ὡς ἐὰν ἦτο ἀπλή γάτα : ἦτο λέων.

Ἄρ' οὐ ἐπέρασεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς ἐκπλήξεως, ὁ Γεράρδος ὠρμησεν εἰς τὸ ὄπλον του, τὸ ἦρπασε, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ σκοπεύσῃ. Ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, τὸν ἐκράτησε, δείξας διὰ τῆς χειρός, ὅπως προηγουμένως καὶ ὁ Ζοῦμπος, ἐν σημείον ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένον. Ἐκεῖ, ἐκατὸν περίπου βήματα ὑπεράνω τοῦ λέοντος, ἄλλα σώματα ἐκινούντο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἦσαν ἐπίσης λέοντες, σκιρτῶντες καὶ περὶ δὲ ὡς μεγάλοι κύνες, ἥσυχτοι κατὰ τὰ φαινόμενα, χορτάτοι, μὴ ζητοῦντες ἄλλο τι εἰμὴ τὰπητα μαλακὰ ἀπαλῆς πόας, διὰ τὴν ἀναπαυθὴν θὰ ἦτο μεγάλη ἀπερισκεψία νὰ προσβάλλῃ κανεὶς τούτους λέοντας συγχρόνως. Αὕτη ἦτο ἡ φωνὴ, περὶ τῆς ὁποίας εἶχον ὀμιλήσῃ οἱ δύο μαῦροι.

Φοβερά ἦτο ἡ τοιαύτη γειτνίασις. Ἐπειδὴ δὲ, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Ἑρρίκος εἰς τὸν ἀδελφόν του, τὸ πρῶτον καθήκον παντὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἀναλαμβάνει μίαν ἐντολήν, εἶνε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν, φρονίμως ποιοῦντες, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναβάλουν εἰς ἄλλοτε τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο κυνήγιον· ἐξεύξαν λοιπὸν τοὺς βούς ἀμέσως εἰς τὴν ἄμαξαν, ἀπεχειρέτισαν τὴν μεγαλοπρεπεῖ οἰκογένειαν τῶν λεόντων, καὶ ἐξεκίνησαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ των.

Ἐπλησίαζον εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου των, διότι ἤδη διεκρίνοντο δρόμοι χαραγμένοι ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων. Βεβαίως αἱ ἀμαξίται αὐταὶ ὁδοὶ θὰ ἐθεωροῦντο δύσβατοι καὶ τραχεῖαι εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' ἦσαν θαυμασταὶ εἰς χώραν, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ ταξιδιῶτης δὲν εὐρίσκει καμμίαν ἀτραπὸν, κρατῶν δὲ

πέλεκυν, σκαπάνην καὶ πύον, πρέπει νὰ εἶνε ἐτοιμος νὰ νοήσῃ δρόμον διὰ μέσου τοῦ δάσους, τοῦ χειμάρρου, τῆς ἄμμου ἢ τῶν λειβαδίων. Ἰχνὴ τροχῶν καὶ ὀπλῶν ἱππῶν ἐφάνερωνον ὅτι ἐκεῖθεν διερχοντο συχνὰ καὶ ἄμαξαι. Τέλος κατοικίαι τινες ἐφάνερυν, σημεῖα ἀνθρωπίνης ζωῆς. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Μοζαμβίκης, εἰς τὸν πορτογαλικὸν λιμενίσκον τοῦ Βαζακούτου, ἐλσεινὴν καὶ ἀσημέντον πολίχνην, ἥτις ὅμως εἰς ἀνθρώπους ἐρχομένους ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον μοναξίαν τῆς ἐρήμου, ἐφάνη πλήρης ζωῆς καὶ κινήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ἡ πορτογαλικὴ αὕτη πολίχνη δὲν ἐμαρτύρει πλοῦτον καὶ ἀκμὴν· ἡ δ' ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἐξ αὐτῆς οἱ δύο ἀδελφοὶ, ἦτο θλιβερά· δρόμοι στενοὶ, ρυπαροὶ, οἰκίαι ἀρκετὰ ὑψηλαί, ἀλλὰ παλαιαί. Ἦν τούτοις ὁ λιμενίσκος οὗτος εἶδεν ἡμέρας δόξης, ὅταν οἱ Πορτογάλλοι εἶχον τὴν πρωτοπορίαν τοῦ πολιτισμοῦ· ὅταν πρῶτοι αὐτοὶ ἔκαμπτον τὸ ἀκρωτήριον τῶν Καταγίδων, καὶ μετέβαινον νὰ διαδώσουν τὸ ἐμπόριόν των, τὴν θρησκείαν των, τὴν γλῶσσάν των, εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς, καθίστανον σεβαστὸν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς πατρίδος, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεφον νὰ τὴν πλουτίσουν μετὰ λαφύρα τὰ κατακτηθέντα ἀπὸ τὰς βαρβάρους φυλάς, τὰς ὁποίας ὑπέταξαν.

Σήμερον ἡ ἀποικιακὴ δύναμις περιήλθεν εἰς ἄλλας χεῖρας. Ἀπὸ τὴν ζῶν καὶ τὴν κίνησιν, αἵτινες ἐπλήρουν ἄλλοτε τὸν μικρὸν λιμένα, οὐδὲν ἀπέμεινεν ἐκτὸς τῆς ἀναμνήσεως.

Μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν πολίχνην, ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Γεράρδος ἐζήτησαν διὰ τοῦ βλέμματος ἐν ξενοδοχείῳ. Προχωρήσαντες εἰς ὁδὸν τινα, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας διεκρίνετο ἡ θάλασσα καὶ τινα πλοῖα, εἶδον ἐν ἐμβλημα ξενοδοχείου : ὁ μ. ε. γ. α. κ. α. μ. ο. ε. ν. ε. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγαθὴ μορφή τοῦ ξενοδόχου, ὅστις ἐστὶ κετο εἰς τὴν θύραν ἔχον τοὺς δύο ἀντίχειρας εἰς τὰ δύο ἀνοίγματα τῶν χειρῶν τοῦ ἐσωκαρδίου του, τοῖς ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, ἐνόμισαν περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς ἐρεῖνας των. Κατέβησαν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, ἄρ' οὐ δὲ ὁ σενιὸρ Ἀδραντὲς ἐδήλωσεν ὅτι ἤδυνάτο νὰ δώσῃ στέγην καὶ τροφὴν καὶ εἰς τοὺς ἱπποὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἐπειτα μετέβησαν νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαφόρους παραγγελίας, τὰς ὁποίας εἶχαν ἀναλάβῃ. Καὶ ἐδῶ, ὅπως εἰς τὴν Κλαϊνδρόπην, ὅπως καὶ εἰς πᾶσαν ὁμοίαν μικρὰν πόλιν, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ εὐρεθοῦν τὰ ἐμπορικά. Τὸ Βαζακούτο ἐκαυχάτο καὶ αὐτὸ διὰ τὴν μ. ε. γ. α. λ. η. ν. τ. ο. ο. ὁ δ. β. ν. ἀκριβῶς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο

καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ὁ Μ. ε. γ. α. κ. α. μ. ο. ε. ν. ε. εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην συνεκεντροῦτο ὅλη ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τῆς χώρας· ἐκεῖ εὐρίσκετο καὶ τὸ «παλάτι τοῦ Ἀλαδίνου» ἡ ἀγορὰ τοῦ Βαζακούτου, καταπληκτικῶς ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ἀγαπητὴν ἀγορὰν τῆς Μαργαρόνας. Ὁ ἀγαθὸς Ἀδραντὲς ἐβεβίωεν ὅτι εἰς τὸ κατάστημα αὐτὸ εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ εὕρῃ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα· ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὰ μάτια τοὺς δεκατέσσαρα, διότι ἐκεῖνος ὁ γεροπαμπόνηρος ὁ Σαπίρας δὲν ἐχωράτευσεν.

Ὁ Ἑρρίκος, πρὶν ἀρχίσῃ τὰς διαπραγματεύσεις του διὰ τὴν ἀγοράν, ἠρώτησε τὸν Σαπίραν ἂν εἶχε διαθέσιν ν' ἀγοράσῃ τὸν χρυσόν, ἢ ἂν αὐτὸς δὲν ἤθελε, εἰς ποῖον ἤδυνάτο νὰ τὸν πωλήσῃ, διότι δὲν ἔφερε μαζί του μετρητὰ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Λεβαντίνου ἐξήστραψαν. Ἄρ' οὐ δ' ἔδωκε διαφόρους διαβεβαιώσεις περὶ τῆς τιμότητός του καὶ περὶ τῆς εἰλικρινείας του, καὶ ὅρ' οὐ ἔδοξίμασε τὸν χρυσὸν διὰ τῆς λ. υ. δ. ι. α. λ. ι. θ. ο. υ., καὶ τὸν ἐξύγισε, προσέφερεν ἐν τέλει γελοιοδεσπότην τιμὴν. Ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος, ὡς ἄριστος μεταλλολόγος, εἰς εὐρεν εὐτυχῶς τί ἤξιζεν ὁ χρυσός του, καὶ ὑπελόγιζεν ὅτι εἶχεν ἀξίαν ἑνδεκα χιλιάδων φράγκων, ἂν καὶ ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν ἀντὶ δέκα χιλιάδων. Ὁ Ἑρρίκος ἐπέμεινεν εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο μεθ' ὅλας τὰς κραυγὰς καὶ ὅλα τὰ πηδήματα τοῦ Σαπίρα, ὅστις ἠγωνίζετο λυσσασδῶς νὰ ὀλιγοστεύσῃ αὐτό. Σκεφθεὶς δέ, φαίνεται, ὅτι ἐκτὸς τοῦ μεγάλου κέρδους τὸ ὅποτον ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ χρυσοῦ, ἐμελλε νὰ λάβῃ καὶ ἀρκετὸν μέρος τῶν χρημάτων ἀπὸ τὴν πώλησιν διαφόρων πραγμάτων, ἔπαυσεν ἑξαφνα πᾶσαν ἀντίρρῃσιν καὶ ἠρώτησε ποῖων πραγμάτων εἶχον ἀνάγκην.

Τὸ κατάστημα τοῦ Σαπίρα περιεῖχε ὅ,τι ἤδυνάτο νὰ φαντασθῇ κανεὶς· καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχη τὰ πάντα διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους μας, διότι ὁ κ. Βέμπερ ἐζήτηε ἐργαλεῖα κατὰλληλα πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ χρυσοῦ· ὁ Λεγκὴν ἐζήτηε ἄροτρα, λίςτους, δίκρανα, ὅλα τὰ γεωργικὰ καὶ κηπουργικὰ ἐργαλεῖα, διότι ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἡ μαύρη φρουρὰ τῶν Χ. ο. ν. δ. ρ. ο. κ. ε. φ. α. λ. ο. ν. προώδευσεν πολὺ εἰς τὴν τέχνην τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς, παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ χρυσοφυεῖ, ἤρχισεν νὰ σχηματίζεται ἀνθηρὰ γεωργικὴ ἀποικία· εἰ δὲ ἐζήτηε καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν σπόρων· ἡ κυρία Λεγκὴν ἐζήτηε ὀλόκληρον στρατιὰν χυτῶν, δοχείων, σταμνῶν, φιαλῶν, πινακίων, σαρώθρων κτλ. ὁ Βρανδεβένης, ὅστις ἠσχολεῖτο εἰς τοὺς λεπτετέρους κλάδους τῆς μαγειρικῆς, ἐζήτηε διαφόρα ὕλινκα κατὰλληλα πρὸς παρασκευὴν ὀρεκτικῶν φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων. [Ἐπεταὶ συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΩΝ

Αἰσέλωμεν τώρα εἰς τὴν παρακειμένην μικρὰν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Αἶθουσα τῶν Κ. ο. σ. μ. η. τ. ο. ν. Περιεῖχει ἔργα Ῥωμαϊκῶν χρόνων, — ἰδίᾳ τῶν πρώτων αἰώνων μετὰ Χριστόν, — καὶ εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα. Ἐν πρώτοις, τὸ δάπεδόν της καλύπτεται σχεδὸν ὀλόκληρον ἀπὸ ἐν ἀρχαίον μωσαϊκὸν ἡ ψηφιδωτὸν, ὠραϊστῶς καὶ κάλλιστα διατηρούμενον. Εἶνε τετράγωνον, φέρον γύρω ἰδιότροπα κοσμήματα, καὶ εἰς τὸ μέσον, ἐντὸς κύκλου, μίαν μεγάλην, ζωοροτάτην καὶ ἐκφραστικωτάτην κεφαλὴν Μεδούσης. Τὰ χρώματα τῶν μικρῶν πετραδίων ἢ ψήφων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τὸ σύνολον, δὲν ἔχουν ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν σχεδὸν ἀλλοίωσιν, καὶ ἐν γένει ἡ διατήρησις τοῦ ἔργου εἶνε τόσο τέλεια, ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι τὸ ἐψηφιδώθησαν αὐτοὶ οἱ τεχνῖται, οἱ κατασκευάσαντες καὶ τὰ ἐπιλοιπα ψηφιδωτὰ δάπεδα τῶν αἰθουσῶν τοῦ Μουσείου. Ἐν τούτοις τὸ μωσαϊκὸν ἀρίθμητ' ἄνω τῶν δεκαοκτῶ αἰώνων. Εὐρὴν ἐν Πειραιεῖ, εἰς τὸ κτήμα τοῦ κ. Καμπᾶ, ἀγορασθὲν δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, μετεκομίσθη, — φαντάζεσθε πλέον μετὰ πόσων προφυλάξεων ! — καὶ ἐκάλυψε τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης ταύτης, ὅπου ἡ ὠραία κεφαλὴ τῆς Μεδούσης δὲν παύει νὰ προκαλῇ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπισκεπτῶν, καὶ νὰ ναντιγράφεται, καὶ νὰ φωτογραφηται, διὰ τὴν στολίζῃ ὡς τὸ κομψότερον κόσμημα, τοίχους, προθήκας, λευκώματα, βιβλία καὶ περιοδικὰ συγγραμματα.

Ἐκτὸς αὐτῆς, ὑπάρχουν εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν καὶ ἄλλαι δύο κεφαλαὶ Μεδούσης, (ἀρ. 451—452) ἀνάγλυφοι ἐπὶ τετραγώνων πλακῶν, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ Σμύρνης. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ καὶ ὠραία ταῦτα μάρμαρα τῆς αἰθούσης τῶν Κοσμητῶν, τὰ καλύπτοντα γύρω τοὺς τοίχους ἢ παρατεταγμένα ἐντὸς ὕλοφράκτων ἐρμαρίων, εἶνε τόσο πολλὰ καὶ ποικίλα, ὥστε θὰ ἤθελα πολὺν τόπον διὰ νὰ σας ὀμιλήσω, ἔστω καὶ τρεχάδην, περὶ ὅλων αὐτῶν· διὰ τοῦτο θὰ περιορισθῶ κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ κυριώτερα καὶ μεγαλότερα.

Ἡ αἴθουσα ὀφείλει τὸ ὄνομα εἰς τρία· κόντε καὶ τρία ἀγάλματα (ἀρ. 384—

416) ἡ Ἑρμᾶς Κοσμητῶν, αἱ ὁποῖαι κατέχουν ὀλόκληρον τὴν ἀριστερὰν τῇ εἰσερχομένῳ πλευράν. Κ. ο. σ. μ. η. τ. ο. ν. αἱ ἐλέγοντο ἀρχόντες ἐνιαύσιοι, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου μετὰ τῶν ἐγκριτοτέρων πολιτῶν, διὰ νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς ἐφήβους, τοὺς ἀσκουμένους καὶ ἐκπαιδευμένους εἰς τὰ Γυμνάσια. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐνιαυσίου ὑπηρεσίας, — ἂν ἦτο, ἐννοεῖται, εὐδόκιμος, — οἱ ἐφηβοὶ εὐγνωμονοῦντες, ἢ καὶ ὁ δήμος, κατεσκευάζον τὸ ἀγάλμα τοῦ Κοσμητοῦ, καὶ ἀνίδρουν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ Γυμνασίου. Αἱ Ἑρμαὶ τῆς Αἰθούσης ταύτης εὐρέθησαν ἐν Ἀθήναις, γενομένων ἀνασκαφῶν παρὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον τὸν Κατηφόρην, ἥτοι μετὰ τοῦ Ναοῦ τοῦ Αἰδίου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως· φαίνεται λοιπὸν ὅτι θὰ ἦσαν ἱερωμένοι ἀρχικῶς εἰς τὸ ἐκεῖ κάπου ὑπάρχον τὸ παλαιὸν Διογενεῖον, ἢ τοῦ Γυμνασίου τοῦ Διογενέως, — ὅχι τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου, ἀλλὰ τοῦ ὁμωνύμου μακεδόνα στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος τῷ 229 π. Χ. ἀπέδωκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἐλευθερίαν κατοχὴν τῆς χώρας των, τυχὼν διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δήμου ἐξαιρετικῶν τιμῶν, μίαν ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ ἐπ' ὀνόματί του ἀνίδρυσις Γυμνασίου. Εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦτο, διετερηθὲν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, οἱ Ἑρῆβοι ἠσκούντο, ἐπαιδεύοντο, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐδιδάσκοντο μαθηματικά, ρητορικὴν καὶ μουσικὴν. Οἱ εὐρεθέντες Κοσμηταὶ ἀνήκουν εἰς τὴν μεταγενεστέραν ταύτην ἐποχὴν, ἥτοι εἰς τὸν Β' αἰῶνα μ. Χ. Αἱ Ἑρμαὶ τῶν εἶνε τῆς τετραγώνου ὡς λεγομένης μορφῆς, ἀποτελοῦνται δηλαδὴ ἐκ τῆς κεφαλῆς — πολλῶν δὲ σώζεται μόνον ἡ κεφαλὴ, — καὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ κορμοῦ, περατομένου εἰς στήλην τετράπλευρον, ἡ ὁποία βαθμυδὸν στενεύει πρὸς τὰ κάτω. Αἱ στήλαι εἶνε ἐνεπίγραφοι, καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν μανθάνομεν τὰ ὀνόματα τῶν εἰκονιζομένων Κοσμητῶν. Ἐχομεν π. χ. ἕνα Σωσίστρατον, ἕνα Ἡρόδωρον, ἕνα Χρύσιππον, κτλ. Ἰδοὺ ὀλόκληρος μία ἐπιγραφή :

Ἑρμῆν Χρύσιππον κοσμητόρος δοθλοὶ ἐφηβοὶ ἀντ' ἀρετῆς πάσης θῆκαν ἀριπρεπῶς.

Καὶ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ θέα τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ὅχι τόσο διὰ τὴν τέχνην των, — καλὴν σχετικῶς διὰ τὴν ἐποχὴν, — ὅσον διότι μᾶς παρέχουν εἰκόνας πιστάς ἐκ τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ ἐπισκέπτης τῆς Αἰθούσης ταύτης σχηματίζει οὕτω σφαιστατὴν ἰδέαν περὶ τῆς μορφῆς, τὴν ὅποιαν εἶχον οἱ πρόκριτοι Ἀθηναῖοι, οἱ σύγχρονοι τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοῦ Ἡρώδου.

Παρὰ τὴν θύραν, δεξιᾷ, ὑπάρχει μία προτομὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, (ἀρ. 419) εὐρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις, ἀξιοσημείωτος

κατὰ τοῦτο : ὅτι ἐπὶ τῆς μορφῆς ὑπάρχει τοιαύτη γλυκύτης, τοιαύτη κατάνυξις, ὥστε ὑπενθυμίζει πραγματικῶς κεφαλὴν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἀριστερᾷ ὑπάρχει προτομὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, εὐρεθεῖσα εἰς τὸ Ὀλυμπεῖον, καὶ ἀπέναντι, παρὰ τὴν ἄλλην θύραν, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, δύο προτομαὶ τοῦ Ἀντινόου, (ἀρ. 417—418) εὐρεθεῖσαι ἐν Πάτραις.

Γνωρίζετε βέβαια τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀντινόου. Ἦτο νεανίας ἐκ Βιθυνίας ἐκτάκτου ὠραϊότητος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀδριανός, ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖνος Αὐτοκράτωρ, ἠγάπησεν ὡς υἱὸν του, καὶ τὸν ἠθέλε πάντοτε μαζί του, ὡς ἐν ζωντανὸν ἀγάλμα, ὡς ἐν ἐμφυχόν καλλιτέχνημα. Τὸ τέλος τοῦ νεανίσκου ὑπῆρξε τραγικόν : ἐπνίγη εἰς τὸν Νεῖλον, παρὰ τὴν πόλιν τῆς Αἰγύπτου Βῆσσαν. Τότε ὁ Ἀδριανὸς διέταξε νὰ ποδοθοῦν εἰς τὸν φίλον του τιμαὶ ἡμιθέου, καὶ ἔκτοτε καθερῶθῃ μὴ λατρεία τοῦ Ἀντινόου, εἰς τὸν ὅποτον ἰδρύθησαν βωμοὶ καὶ ἀγάλματα πολυπληθῆ. Τοῦτο παρηγόρησε τὸν Αὐτοκράτορα διὰ τὴν στέρησιν τοῦ προσφίλους του, διότι ἐπέβαλλεν οὕτως εἰς τὸν κόσμον τὴν λατρείαν, τὴν θεοποίησιν τοῦ ὠραίου, ὅπως τὴν ἠσθάνετο ἡ καλλιτεχνικὴ του ψυχὴ. Καὶ ὁ βλέπων σήμερον εἰς τὴν Αἶθουσαν αὐτὴν τοῦ Μουσείου τὸν ἕνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, τὸν μέγαν Αὐτοκράτορα ἀπέναντι τοῦ παγκάλου νεανίου, αἰσθάνεται μίαν παράδοξον συγκίνησιν, συλλογίζομενος ὅτι μετὰ πάροδον τόσων καὶ τόσων αἰώνων, συναντῶνται πάλιν μαρμαρίνοι καὶ ἀθάνατοι, μέσα εἰς τὸν Νάον αὐτὸν τοῦ Ὁραίου, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου εἶχε συσφίγγῃ ἡ μεγάλη καὶ ποιητικὴ αὐτῶν φιλία !

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Μῦθος Αἰσώπου.)

Ἀπὸ δρόμο μακρυνό,
Γέρος κουρασμένος,
Κατεβαίνει τὸ βουνό,
Ξύλα φορτωμένος.

Μ' ἀπ' τὸν κόπο τὸν πολὺ,
Τρέμει καὶ λιγόνει·
Καὶ τὸν Χάρο προσκαλεῖ
Νάλθῃ... νὰ γλυτόνη !

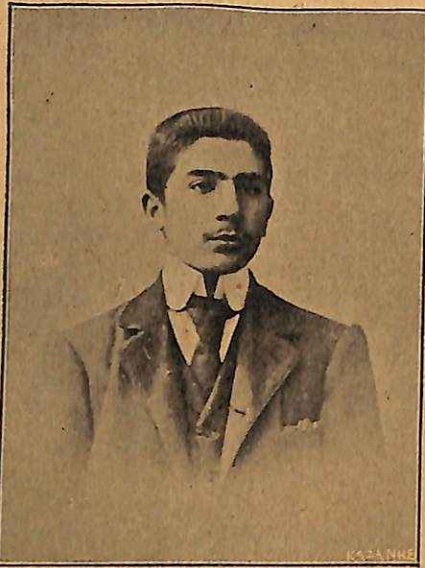
Στὴ στιγμή ἐκεῖ πετᾷ
Καὶ τὸν γέρο ἐρωτᾷ,
Βιαστικῶς, ὁ Χάρος
Τι τὸν θέλει, τί ζητᾷ...
Καὶ ὁ γέρος ἀπαντᾷ
Μὲ περίσσιο θάρρος :

— Δὲν μπορῶ νὰ πάω πελῆ...
Νὰ σηκώσωμε μαζί
Τοῦτο μου τὸ βάρος !..

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝ. Γ. ΒΛΑΧΑΚΗΣ (Πρόεδρος «Ερευνών»)
Βραβευθείς
ὕπὸ τὸ ψευδώνυμον «Γουλιέλμος Τέλλος»
Εἰς τὸν 61ον Διαγωνισμόν τῆς Διαπλάσεως, πρὸς
σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 97.)

Ἐπληροίσατε τὴν θύραν ἦτο κλειδωμένη, καὶ εἰς μάτην τὴν ἔσσειε μετ' ὅλην τὴν δύναμιν.

Ἐτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἦτο φραγμένον μετ' ὀρθῶς κλειδίας. Ἀπὸ κάτω ἔρρεεν ὁ ποταμός.

— Εἰμαι φυλακισμένος! ἐσκέφθη ὁ νεανίσκος, ἀπελπισθείς ἀπὸ τὰς ματαιίας τοῦ ἀποπειράς. Χρυσὸ τὸ κλουβί, ἀλλὰ κλουβί!.. Νὰ πάρ' ἡ εὐχή! Ἀλήθεια, ἐκεῖνη ἡ διαβολογύφτισσα μὰς προείπεν ὅτι θὰ τελειώσωμε τὴ ζωὴ μας μέσα σὲ βασιλικὴ φυλακή... ἀλλὰ μαζὶ... καὶ ὄχι τόσο γρήγορα!..

Ἡ ἀπουσία τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τὸν ἀνθρώπου περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα — Βασιλικὴ φυλακή, ἐψιθύριζεν, ἀλήθεια βασιλικὴ φαίνεται. Εἶμεθα λοιπὸν εἰς τὸ Λοῦβρον, ὅπως ὁ θεὸς μας Φερράνδος;.. Καὶ γὰρ ποῖ ἐγκλημα;

Εἰς μάτην ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, διὰ νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ αἰνίγμα.

— Ὅπως δὴποτε, ἄς ἐνδυσθῶ, εἶπεν ἡ γύμνασις εἰς τίποτε δὲν θὰ με ὠφελήσῃ.

Ἀλλ' ὑπῆρχε μία μικρὰ δυσκολία: τὰ ἐνδύματά του εἶχον γίνῃ ἄφρατα, καὶ μαζὶ με αὐτὰ καὶ ἡ θήκη, ἡ περιέχουσα τὰς πολυτίμους περγαμηνὰς καὶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ Γκὺ συνωφρυνόθη καὶ ἔφερε ζωηρῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στήθος.

— Ἀ, καλὰ! δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἐσεβάσθησαν τοῦλάχιστον τὸ φυλακτὸν

μου! εἶπε με στεναγμὸν ἀνακουφισέως.

Κατόπιν, ἐξαπλωθεὶς εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις.

Φυλακισμένος ἦτο βεβαίωτα· ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ, καὶ διὰ τί; Ποῦ εὕρισκετο τέλος πάντων;

Ὡς ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν του, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τὸ οἶκόν του, τὸ γεγλυμμένον ἀνωθεν τῆς ἐστίας, καὶ ἐφρικίασεν, ἀναγνώρισας ἐπ' αὐτοῦ τὸν μεγαλοπρεπῆ λέοντα τῶν κομήτων τῆς Φλάνδρας.

— Ἐ!.. ἄ!.. ὦ!.. ἀνέκραξεν ἀναπηδῶν· εἶμεθα λοιπὸν ἐστὶ παλάτι τῆς χρυσεῖς μας θεῖας;.. Νίψου κι' ἀποφάγαμε!.. ὦ, Παναγία μου! τί πελώριο κερί θὰ σου ἀνάβα, ἂν ἤξευρα ὅτι ὁ Γωλιθέρος εἶνε ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴ σπηλοφυλιά!.. Εἶχε δίκιο ποῦ ἐφοβέτο τὸν Μάστρο-Πέτρο. Νὰ ποῦ δὲν μας ἐπῆγε ἐστὶ Παρίσι!..

Ὁ τριγμὸς τοῦ κλειδίου εἰς τὸ κλειθρὸν τῆς θύρας, διέκοψε τὸν μονόλογον τοῦτον. Ὁρθίος, γυμνός, μετ' ὁποῦν κάμισον μόνον, ἀλλὰ καὶ μετ' ὁποῦν σβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν, ὁ Γκὺ ἀνέμεινε τὸν ἐπισκεπτήν, ἐχθρὸν ἢ φίλον, ὁ ὅποιος ἡγγέλθη οὕτως.

Ἦτο νεανίσκος, τὸ μελαψὸν πρόσωπον τοῦ ὁποῦν ἐμαρτύρει τὴν ἀφρικανικὴν καταγωγὴν, — μικρὸς Σαρακηνός, τὸν ὁποῦν θὰ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην βεβαίως κάποιος Σταυροφόρος. Ἐφερε χιτῶνιον λευκόν, ζώνην καὶ στρόφιον (σ α ρ ί κ ι.)

Ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ὑπεκλίθη βαθέως πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου Γκὺ.

— Ποῦ εἶμαι; Ποῖς εἶσαι; Ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός μου; ἠρώτησε μετ' ὕψους ἐπιδητικὸν ὁ βασιλικὸς φυλακισμένος.

Ὁ Μαῦρος ἠνοῖξε τὸ στόμα καὶ ἔδειξε τὴν ἡκρωτηριασμένην του γλῶσσαν. Ἦτο βωδός!..

— Ἀ, εἶσαι; εἶπεν ὁ Γκὺ. Ὁρᾶτε λοιπὸν θὰ συνεννοούμεθα ἐμεῖς! Ἐπέτυχον μὰ τὸ ναί!.. Τελος πάντων, δὲν μου λές πῶς νὰ κάμω, ποῦ θέλω νὰ φάγω κατὶ τί καὶ νὰ ἐνδυσθῶ; Ἦ μήπως εἶνε συνήθειαι, ὡς αὐτὸ τὸ διαβολότοπο, νὰ περιπατοῦν οἱ ἄνθρωποι ὀλόγυμνοι;

Ὁ βωδὸς ἠφανίσθη, ἐπέστρεψε δὲ μετ' ὀλίγον, φέρων ὀρεκτικώτατον πρόγευμα, τὸ ὁποῦν ὁ ἥρωας μας ἐτίμησε μετ' ὁποῦν παραπάνω.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε σταυροκοπούμενος· τουλάχιστον δὲν θὰ με ἀφίσουν νὰ πεθάνω τῆς πείνας. Πάλι καλὰ!

Τότε ὁ δοῦλος τῷ ἐπαρουσίασε διὰ νὰ νιφθῇ μίαν λεκάνην ἀργυρᾶν, καὶ ἐκατόπιν ἤρχισε νὰ τον βοηθῇ καὶ νὰ τον περιποιῇται.

Ὁ Γκὺ ἐστάθη νὰ τον σπωνίσουν,

νὰ τον τρίβουν, νὰ τον κτενίσουν, νὰ τον ἀρωματίσουν, μετ' ὁποῦν σβαρότητα πλήρη μεγαλείου, προσπαθῶν ὅλον ἐν νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ παραδόξου τούτου αἰνίγματος.

Πῶς; ἡ κόμησσαι Ἰωάννα, μετὰ νοῦσα, ἤθελε τώρα νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ἀνεψιὸν τῆς;

— Ὅχι ἰδοῦμε! ὅχι ἰδοῦμε! ἐσκέπετο ὁ νεαρὸς κόμης, ἀποφασισμένος νὰ ἐνεργήσῃ μετ' ὅλην τὴν σύνεσιν, ἡ ὁποία ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ βάθος τοῦ χαρακτῆρός του.

Ὁ αὐτοσχέδιος θαλαμηπόλος τῷ ἐφῆρεσεν ὑποκάμισον ἀπὸ λινὸν ὕψισμα λεπτότατον, περισκελίδας ἀπὸ τσόχαν στακτερὴν, ἐπενδύτην ἀπὸ μαῦρον βελούδον, καὶ μικρὸν κομψότατον πιλίδιον, στολισμένον μετ' ὁποῦν πετρά.

Ὁ Γκὺ παρηκολούθει μετ' ὁποῦν ζωντανὴν εὐχαρίστησιν τὰς λεπτομερείας τοῦ καλλιπασμοῦ, συλλογιζόμενος ὅτι, ἂν τὸ φόρεμα δὲν κάμνη τὸν ἄνθρωπον, τὸν εὐμορφαίνει ὁμοῦς πολὺ!.. Ἡ εὐχαρίστησις ἠδύνησεν εἰς τὸ τέλος, ὅταν ὁ δοῦλος τὸν ἔζωσε μετ' ὁποῦν ξίφος, καὶ ἐκόσμησε τὰ ὑποδήματά του μετ' ὁποῦν χρυσοῦς περνεστήρας.

— ὦ, βεβαίωτα δὲν θὰ ἦτο αἰώνως φυλακισμένος, ἀπ' οὗ τὸν ὥπλιζαν μετ' ὁποῦν ξίφος καὶ μετ' ὁποῦν περνεστήρας! Καὶ τὸ μόνον, τὸ ὁποῦν τὸν ἀνίσχυει τώρα, ἦτο μήπως ἐπρόκειτο περὶ καταναγκαστικῆς τιμῆς ἐρίπου ἐκδρομῆς, διότι ἡ κλίσις του πρὸς τὴν ἱππασίαν δὲν ἠδύνησε ποσὺς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου!..

Ὁ δοῦλος ἠνοῖξε τὴν θύραν, τὸν ἄφρῃ νὰ περάσῃ πρῶτος, καὶ δεῖξας μετ' ὁποῦν εὐγλωττον χειρονομίαν τὸ μακρὸν γιγάντι, τὸ ὁποῦν ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ζώνην του, τὸν ὠδήγησε διὰ λαβυρίνθου σκοτεινῶν διαδρόμων, μέχρι τῆς θύρας μιᾶς αἰθούσης, κλεισμένης δι' ἁπλοῦ παραπετάματος.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησε, διέταξε διὰ νεύματος τὸν σύντροφόν του νὰ σταθῇ ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, καὶ ἀνέμεινεν.

Ὅτισθεν τοῦ παραπετάματος, ὕψιρον ἄνθρωποι πολλοὶ συνμιλοῦντες, ἡ μᾶλλον συζητοῦντες ζωηρῶς. Ὁ Γκὺ ἠκούσε τὰς λέξεις: «εἰρήνη, πόλεμος, τὸ συμφέρον τῆς Αἰλλης, ἐπανάστασις, ἔλλειψις ἀρχηγῶν.»

— Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ πλήρως περιεργίας, ἔτεινεν οὖς προσεκτικῶς.

Μία φωνή, τὴν ὁποῦν ἐγνώριζεν, — ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Μάστρο-Πέτρου, — ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὴν θορυβώδη ὁμήγυριν, καὶ ἀπὸ στενὸν αἰνίγμα τοῦ παραπετάματος, ὁ Γκὺ εἶδε τὸν ὀπλοποιὸν ὄρθιον πρὸ τῆς καθέδρας του, μετ' ὁποῦν χρυσοῦν ἄλυσιν εἰς τὸν λαιμόν, μετ' ὁποῦν πτερωτὸν πῖλον εἰς τὴν κεφαλὴν, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ εἰκοσάδους ἀστῶν, οἱ ὁποῦν τὸν ἤκουον ἀπλήστως.

— Ἀξιότιμοι κύριοι Σύμβουλοι τῆς Αἰλλης, ἔλεγεν ὠρκοσθὴν νὰ φανῶ ἄ-

ξιος τοῦ τίτλου τοῦ Προστὰ τοῦ, μετ' ὁποῦν ὁποῦν ἠδύνησας νὰ με περιβάλετε, καὶ διὰ τοῦτο ἀνεχώρησα κρυφίως ἀπὸ τὴν πόλιν μας, ὅχι διὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψω εἰς τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ διὰ νὰ ζητήσω ὑπὲρ αὐτῆς ἐνίσχυσιν.

«Ἡ κόμησσαι Ἰωάννα, περιφρονούσα τὰς ἐπαγγελίας τοῦ συζύγου τῆς, καταπατεῖ τὰ δικαιώματά μας καὶ μας στερεῖ τῶν προνομίων μας. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικίαν καὶ θὰ μας ἀξιώσῃ νὰ ποδίσωμεν, ὅτι γνωρίζομεν νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν πόλιν κατὰ τῶν ἀρχόντων μας, ὅπως ὁποῦν περνεστήρας καὶ τούτους κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Καὶ τί μας λείπει διὰ νὰ θριαμβεύσωμεν; Ἐχομεν χεῖρας, ἔχομεν καρδίαν!..

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κεφαλὴν! διέκοψεν εἰς τῶν Συμβούλων, καὶ χωρὶς ἀρχηγόν, χωρὶς ἑν ὄνομα.

— Ἐγὼ σὰς ἔφερα ἀρχηγόν, σὰς ἔφερα ὄνομα μέγα, τὸ ὁποῦν μόλις ἀντήχησεν, θὰ τρομάξῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς τῆς κόμησσαι Ἰωάννας, ὅπως ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωᾶ ἐτρόμαξε τὴν αἰμοχαρῆ Γοθολίαν!

Ζωηρεπὴ περιέργεια κατέλαβε τὸ ἀκροατήριον, συνωστίζομενον ἀγωνιωδῶς περὶ τὸν ῥήτορα.

— Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως τὴν δευτερότοκον θυγατέρα τοῦ ἐκλαμπροτάτου κόμητος μας Βωδούνου, τὴν Δέσποιναν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν Σταυροφορίαν, καὶ ἡ ὁποία ἦτο τόσο ἀγαθὴ καὶ τόσο εὐπροσέγγητος... Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν τὴν ἐγνώρισαν. Ἀυτὴν, ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα ἀφῆκε υἱόν, τὸν ὁποῦν ἡ θεὰ του ματαίως προσεπάθησε νὰ ἐξαφανίσῃ, καὶ τὸν ὁποῦν ἔσωσα ἐκ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐγώ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀγαπητῆς μας Φλάνδρας. Τὸν θέλετε ὡς ἡγεμόνα;

— Ναί! ναί! ἐβροντοφώνησεν ἡ ὁμήγυρις, ἐνθουσιασθεῖσα ἐκ τοῦ τεχνικοῦ λογιδρίου. Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε;

— Ἐδῶ εἶνε! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος Ρανδολφ.

Τὸ παραπέτασμα ἤρθη, καὶ ὁ Γκὺ, μετ' ὁποῦν ξίφος πρὸς τὸ πλευρόν, παρουσιάσθη εἰς τὸ κατώφλιον.

— Ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ Προστάτης, ὑποκλινόμενος βαθύτατα· ἐπιτρέψατε εἰς τοὺς Συμβούλους τῆς πιστῆς σας πόλεως Αἰλλης, νὰ χαιρετίσουν πρῶτον τὸν Διάδοχον τῶν κομήτων αὐτῶν καὶ ἀρχόντων!

Τὸ σκηνηκὸν τοῦτο, δεξιότατα προσχεδιασθέν, ἤρκεσε διὰ νὰ ἡλεκτρίσῃ τοὺς Φλαμανδούς, τοὺς τόνον ἐπὶ ῥεπεῖς εἰς ἐνθουσιασμόν, μετ' ὁποῦν τὴν φαινομενικὴν των ψυχρότητα, καὶ οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς ἔχαιρίτισαν τὸν νέον κόμητα τῆς Φλάνδρας, τὸν εὐέλπιδά ὑπερασπιστὴν τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ἐρείπιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς λόφου τῆς γαλλικῆς Νορμανδίας, παρὰ τὸν κάτω Σηκουάνα. Ἡ μεγάλη γοτθικὴ ἑσκαυλὶς ἔχει καταρρεῖσθαι, καὶ μόνον ὁ ὕψηλός τετράπλευρος πύργος ἵσταται ἀκόμη ὄρθιος.

Οἱ περιηγηταί, οἱ ὁποῦν ἐβλεπον μακρόθεν ἀπὸ τὴν πεδιάδα τὴν ὑπερήφανον κατατομήν του, συνεζήτουν ἂν ἔπρεπε νὰ τον ἱδούν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἦσαν τρεῖς νεαροὶ ποδηλάται, δύο ἀδελφοὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς των, ἡ ὁποία εἶχε τὴν μανίαν νὰ φαίνεται ἀρόβος καὶ τολμηρὰ, ὅσον καὶ τ' ἀγόρια. Διὰ τοῦτο δὲν διεμαρτυρήθη ποσὺς, ὅταν ὁ Στέφανος, ὁ μεγαλύτερος, ἐπρότεινε νὰ ἀναβῶν ἐκεῖ ἐπάνω, μέχρι τοῦ ἡρεισιμένου πύργου.

— Εἰμπορούμε νὰ ρωτήσωμε τὸν ἄνθρωπον, ποῦ κάθεται σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι, εἶπεν ἡ Σμαράγδα. Αὐτὸς θὰ ξεύρῃ ἂν ἀξίζη τὸν κόπον νὰ νεβούμε ἐστὶ ἐρείπια.

Ὁ ἐρημίτης, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, ἀπήντησε μετὰ προθυμίας:

— Μάλιστα, παιδιά μου, ἡμπορεῖτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν Πύργον. Δὲν ἔχει πειὰ οὔτε σκεπή, οὔτε γέφυρα, οὔτε θυροφύλλα, ἀπὸ τόσα καὶ τόσα χρόνια ποῦ εἶνε ἔρημος καὶ κατηραμένος, ἐξ αἰτίας τῶν ἐγκλημάτων ποῦ ἔγιναν ἐκεῖ μετὰ. Ὁ κύριος ζωγράφος, ποῦ εἶνε ἐδῶ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, διὰ νὰ τον ζωγραφίσῃ, ἐβαλε μεγάλας πέτρας ποῦ χρησιμοῦνται γιὰ σκαλοπάτια, διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ἕως τὴν θύρα. Ἐταί εἰμπορεῖτε νὰ ναικιδῆτε καὶ σεῖς, ἂν θέλετε.

Λαβόντες τὰς πληροφορίες ταύτας, οἱ νεαροὶ ποδηλάται ἐπεχείρησαν τὴν ἐκδρομὴν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸν λόφον, κατήλθον εἰς τὴν τάφρον, τὴν περιβάλλουσαν τὰ ἐρείπια,

ἀνῆλθον τὰς αὐτοσχέδιους βαθμίδας τοῦ ζωγράφου, ἐπέρασαν τὸν πυλῶνα καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ πλῆκτοστρωτον δάπεδον τοῦ ἱσογείου. Δὲν συνήντησαν κανένα, οὔτε τὸν ζωγράφον, οὔτε καὶ τὸν ὀκρίσαντά του, ποῦθεν!.. Ἐπὶ προχώρησαν μετ' ὁποῦν πολλὰς προφυλάξεις, διότι τὸ δάπεδον, ἀρκετὰ στερεὸν ἀκόμη παρὰ τοὺς τοίχους, εἰς τὸ μέσον εἶχε καταρρεῖσθαι, καὶ ἐσχημάτιζε

μίαν μεγάλην ὀπὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ σκοτεινὴ ἀβυσσὸς ἐνὸς ὑπογείου. Ἀνυψώσαντες τότε τὰς κεφαλὰς, εἶδον ἐπάνω, μετὰ τῶν γυμνῶν ταίχων, τεμάχιον κυανοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῦν ἐσχημάτιζε τὴν στέγην. Ὁμολογουμένως, τὸ θέαμα δὲν ἤξιζε τόσον κόπον. Τὸ νὰ ἰδῇ κανεὶς ἐν τετραγώνον οὐρανοῦ, ἐσφηνωμένον ἐκεῖ ὕψηλά, ὅπως εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς γιγαντιαίου τηλεσκοπίου, δὲν ἦτο δὲ καὶ μεγάλον πρᾶγμα!

— Τί θὰ κάμωμε ἐδῶ; Πᾶμε νὰ ρυγώμε! εἶπεν ὁ Στέφανος.

— Ὅχι δὲ ἀμέσως, εἶπεν ἡ Σμαράγδα. Σταθῆτε πρῶτα νὰ μάθωμε τοῦλάχιστον τὸν ὄνομα του.

Καὶ χάριν ἀστεϊότητος, ἡ νεανίς:

«Ἐβρίστησαν ἐντρομοὶ εἰς φυγὴν.» (Σελ. 114, στ. γ')

φώνησε μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων τῆς:

— Πύργε, πῶς ὀνομάζεσαι; Ἀμέσως, ὡς ἀκουστικὸς σωλὴν, ὁ ὁποῦς μεγαλύνει τοὺς ἤχους, τοὺς ὁποῦς τῷ ἐμπιστευόντι, ὁ πύργος ὀλόκληρος ἐπανελάβε μετ' ὁποῦν ἡχώ τὴν ἐρώτησιν τῆς Σμαράγδας:

— Πύργε, πῶς ὀνομάζεσαι;

της Χαλκίδος και Ἀνθος Ἀνθέων — τὸ Λεω-
κονίτικο Κεράσι μετὰ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν,
Κοραλίαν Μασσαί και Γλυκεῖαν Καρδίαν —
ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης μετὰ τὴν Μοῦσαν τοῦ
Χοροῦ και Κῆμα τῆς Σαλαμίνος — ἡ Βασιλὶς
τῆς Ἑρήμου μετὰ τὸν Ζοφερόν Μεσαιῶνα, Ἀρ-
σάνθηρ Ράγκου και Βασιλικὴν Σταμάτη —
ἡ Ἀρσενόφορος Φλέψ μετὰ τὴν Ἀρσὴν Ἡρώταν,
Ἀρσενόφορος Πακτωλὸν και Ἀρσενόφορος —
ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου μετὰ τὸν Ἀρ-
χινάυαρχον Εὐρυβιάδην, Σανθὴν Νησιωτοπού-
λαν και Ἀθόνα τῆς Τερψιθέας — ὁ Φοῦ-
βος Ἀπόλλων μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν και Ναυ-
τοπούλα — ὁ Τριανταφυλλένιος Κάμπος μετὰ
τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Ἀσκληπιόδην και
Φθινοπωρινὴν Νύκτα — ἡ Ἀρρὺρὰ Συρίκτρα
μετὰ τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Καλλι-
φωρον Ἀρσενόφορος και Κωμωδιαν τῆς Ζω-
ῆς — ὁ Παρηγόριος Ἀγγελος μετὰ τὸ Ταπεινὸν
Ἰον, Κόμην τῆς Βερενίκης και Ἀρρὺρὰν
Συρίκτραν — ἡ Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξίς μετὰ
τὴν Δεσποινίδα Σατωβριάνδου, Στρατιγὸν τοῦ
Βατερλῶ και Καρδίαν Μουσικῆς — ἡ Παπα-
ρούνα τοῦ Τσομαριῶ μετὰ τὴν Κόρην τῆς Ἑλ-
λάδος, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα και Φτερωτὴν
Βαρκοῦλαν — τὸ Τριφύλλι μετὰ τὴν Εὐδοκίαν
Βαρδακίδου, ὁ Δ. Κάρκας μετὰ τὸν Παρτα-
σόν, Ρόδον τῆς Αὐγῆς και Ὀλίβιν τὸν Γρι-
πέα — ἡ Διοπτροκροῦσα μετὰ τὸν Ἰατρὸν τῶν
Συνδρομητῶν, Γουλιέλμιν Τέλλον και Δη-
μόκριτον Βώλον — ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς μετὰ
τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον, Ἀρσενόφορος Πακτωλὸν
και Ἀρχινάυαρχον Εὐρυβιάδην — ἡ Λιονοσκε-
πὴς Διρρηγὴ μετὰ τὴν Σμυρνοπούλαν, Ἑλαφρὰν
Ἀκατον και Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξί —
ἡ Ἐριθρὰ Καμελία μετὰ τὸν Ἑρακλῆα Ἀνα-
στασιόδην και Ἡθοποιὸν Κῆν — ὁ Ναύκλη-
ρος Οὐρβιφερλὴς μετὰ τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα,
Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ και Φωκίωνα Κόλλαν —
τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστέρα μετὰ τὸν Αἰλουρον,
Κόδρον και Κυματίζουσαν Θάλασσαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλινι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Τίρυνθα (τὰ εἶπα εἰς
τὸν Μπάμπαν-Γιάννην) ὁ καίμενος ἥτο ἔρρωστος
κάμπους ἡμέρας ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔγινε καλὰ,
θὰ ἔχωμεν πάλι καινούργιο του παραμῆτι·) Δεσ-
πάρδαλην (ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ
ἀδελφοῦ σου) Ἀρσενὸν Ἀριθμόν (διὰ τὴν ἀν-
τινα ἀσπασιν οὐδὲν ὀφείλεις σ' εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὸς ὥρτιας καὶ θερμὰς ἐκφράσεις) Κ. Φώ-
τιον (ἔσται) ὁ Ὁδηγὸς σου ἀπαντᾷ εἰς διὰ)
Ἀρσὴν Ἀνθοδόξην (βεβαίως διὰ τῆς «Θεῆας
Οὐρανίας» θὰ μᾶθης περισσότερα παρὰ διὰ τῆς
«Κοσμογραφίας» τοῦ Σχολείου δι' αὐτὸ ἀκριβῶς
τὴν δημοσίευσον) Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν ([ΕΕ]
διὰ τὴν ὠρασίαν ἐπιστολήν) Ἡχὼ τοῦ Δά-
σους (εὐχαριστῶς ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ
ἡ ἰδία διὰ νὰ μάθω καὶ πῶς ὀνομάζεται ἔ-
πειτα νὰ προτείνῃ ἄλλα ψευδώνυμα, διότι δὲν
αὐτὰ εἶνε κατεστημένα ἤδη ὑπὸ φίλων μου) Μισ-
χαναθ, ἐμμένει (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐπέ-
τυχες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς αὐτοὺς, οἱ ἵποδοι σὲ
ἡμῶνισαν νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸν εἶμαι
εὐτυχὴς ποῦ με ἀγαπᾷς τόσο) Λυσόχαρτον,
(αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε, βεβαίως) Σιωπηλὴν Νύκτα
(δὲν γίνεταί, διότι τὸ Ταπεινὸν τοῦ Ἑράνου εἶνε
χωριστὸν ἀπὸ τοῦ Ταμεῖον τῆς Διαπλάσεως) Πασι-
δικὴν Ἰατρὰν (ἔσται) Ἀδαβρίον Ρόδον (δὲν
ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ λῶ καλεῖς καὶ τὰς ἰδικὰς
τοῦ Ἀσκήσεως χαίρω διὰ τὰς προσπάθους τοῦ Συλ-
λόγου σας) Θαναστὴν τῶν Κραίων Τεχνῶν
(ἡ ὑπ' ἀριθ. 124 Ἀσκήσις ἔχει καλῶς, διότι εἶνε
γνωστὸν ὅτι εἰς τὸς τοιοῦτον ἔιδους ἀσκήσεις
λαμβάνονται λέξεις κατὰ σειράν, ἀποτελοῦσαι ὁρά-
σιον εἰς κρίμα, ποῦ οὐτε σήμερον δὲν ἔχω τόπον
διὰ πληροφάνειας) Ὁραῖαν Ἀνεμώτην (ὁ Γ.
Ζ. δὲν εἶνε συνδρομητὴς) Δ. Γρεκούσην (φύλ.
1—9 σου ἐστάλησαν ἀπ' εὐθείας διὰ Λευκάδος
ἀπὸ τοῦ Ἰθου σου στέλλονται μέσον κ. Σκέφερν
εἰ ψευδώνυμον προτείνεις) Τσουχερὸ Ἀγ-

κάθι (πολὺ μ' ἐτρόμαξεν ἡ ἐπιστολή σου, ὅτα
εἶδα ποῖον κίνδυνον διέτρεψες ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ
Θεὸς ποῦ σ' ἔσωσε) περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς
πολλὰ — πολλὰ) Νευρόσπαστον (εἰς τὸ προσε-
χές) Μικρὰν Φιλοπερίεργον (δικαίᾳ ἡ ἀξιό-
σις τῶν γονέων σου, νὰ εἶσαι ἡ πρώτη τῆς τά-
ξεως, — καὶ ἐπαινετὸς ὁ ζῆλος σου διὰ νὰ τοὺς
εὐχαριστήσῃς γράφε μοῦ δασκίς εὐκαιρεῖς) Γε-
ράσιμον Δασκαράτον (ἔλαβον) ναί, ἐκεῖ μένει
ὁ φίλος μου Κ. Δ.) Ἰτέαν («Ἀγγελοῦ τῆς
Ἀγάπης» ἔσται) Ἰον τοῦ Ἀγροῦ (ἐννοῶ θὰ
ἔγραψες τὸ μπλιτετάκι, πρὶν ἰδῆς τὴν ἀπάντησίν
μου δὲν εἶν' ἔτσι;) Ἀδραν τῆς Κερκύρας (μὲ
συγκινεῖ πολὺ ἡ προθυμία σου καὶ ὁ ζῆλος σου
διὰ τὸ ἐξοπάτωμα ὡς πρὸς τὴν πρότασίν σου.
εἶνε ὥρα ἀλγῶς, ἀλλὰ... ποῦ καιρὸς! ἐγὼ
μόλις προθάνα νὰ διεάξω τὰ ὑπάρχοντα) Ἀ-
ποπτάσαν Ἑλπίδα (πολὺ περιέργῃ δσα μοῦ
γράφεις, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ τα ἐξηγήσω φαίνε-
ται ὅτι παρεπληνίθησαν κατὰ λάθος αὐτὰ αἱ ἐ-
πιστολαί) Δίγιναιαν Ἀθηνᾶν (βεβαίως ἐχά-
ρην πολὺ ποῦ μοῦ τα ἔγραψες, ἀπ' οὗ μάλιστα
ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ αἰτία τῆς χαρᾶς σου) Πυκνό-
φυλλον Ἀρῶν (γράφε μοῦ λοιπὸν συχνότερα)
Μαργαριταφόρον (εἶδες λοιπὸν ὅτι αἱ ὑποφίαι
σου δὲν ἦσαν βάσιμοι) Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης
(ἀ. χωρίς ἄλλο, θὰ δημοσιεύσω ἐν ἀπόσπασμα
ἀπὸ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν) Βλαχοπού-
λαν (ναί) ἐγκρίνω σήμερον καὶ ψευδώνυμον τοῦ
ἀδελφοῦ σου) Δ. Φιλέρην (πολὺ ἐγέλασα μετὰ
τὸ ἐπιστάδιον δυστυχῶς, κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα
τῆς ἀδελφῆς σου δὲν εἶνε ἐλεύθερον) ἄς στείλῃ
ἄλλα) Ρίον, (ἡ «Ἀγγελικὴ» ἐτελεώσεν εἰς
τὸ 11ον φύλλον ἀπ' οὗ ἔγραψεν ἐπάνω «Συνέ-
χεια καὶ τέλος» ἐκεῖνο τὸ «ἐπεταῖ συνέχεια»
ἀπὸ κάτω, φαίνεται ὅτι εἶνε τυπογρ. λάθος) Σο-
φὸν Πιττακόν, Βασιλέα τοῦ Κατέρου, κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Μαρ-
τίου θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Μαΐου.

Οὗ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδον νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Ἰνστιτούτῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ. 1

131. Δεξιόγραφος.

Μὴ ζητῆς ποτὲ τὸ πρῶτον σὲ κεφάλαια φαλακρὰ,
Τ' ἄλλο μοῦ θὰ συναντήσῃς τοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.
Ποιητὴς τὸ σύνολόν μου, εἴτε καὶ ἡθοποιὸς...

Ἀλλὰ πάντα κυμῆκος!

Ἐστὴν ὑπὸ Πολυμνίας Δασκάρως [Ε]

132. Στοιχειώδης.

Μόν' οἱ βωδοῖ μοῦ φεῖδονται, οἱ ἄλλοι με πετοῦν...
Ἀέφαλον δὲν μ' ἔχουσιν, ἀλλὰ με ἀποκοτοῦν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδῶς [ΕΕ]

133. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε δέλτα, βάλε πῖ

Καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι ὁ πρῶτος

Ἐπὶ τῆς — θὰ χαθῇ

Καὶ θὰ γίνῃ ἑνὰς κρότος.

Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Ν. Νικολαΐδου [Ε]

134. Πυράμας.

Κ

Θ + *

Ι * + *

Μ * * + *

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστροποταμίτου [Ε]

135. Κεκρυμμένη φράσις.

Ἀφαιρουντες τρια οιαδηποτε γραμματα ἐξ
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνεισφέροντες κα-
ταλλήλως τὰ ἐπιλοποι, καθ' ἣν εὐρίσκονται σει-
ράν, ἀποτελοῦμεν ε. γ. γωνικόν: Κεράσι, δού-
λη, τύπος, Δανάη ἡμέρα, ζωγράφος, μερίς,
πλάνη, φλέγω, ἡμέρα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου [ΕΕ]

136. Ἀπροσδόκητον.

Μία πνευματικὴ Ἀσκήσις εἰμπορεῖ νὰ δημο-
σιευθῇ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσκήσεως τοῦ Βίγα [Ε]

137. Ἀκροστιχὶς διὰ μεταμορφώσεων.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν διὰ τῶν Μετα-
μορφώσεων εὐρεθσομένων λέξεων, ἀποτελοῦν τὸ
νομα Ρωμαίου Ἀυτοκράτορος.

1.-Τὸ σὺς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ (ἐπὶ τὸς τόπος)

2.-Ἡ Πάρος διὰ 5 » » (εἶδος ποιήματ.)

3.-Τὸ Ὅρος διὰ 5 » » (ζῶον)

4.-Ὁ Πάρις διὰ 5 » » (ἐπὶ τὸς τόπος)

5.-Ὁ Ὄνος διὰ 5 » » (Κένταυρος)

Ἐστὴν ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου [ΕΕ]

138. Ἑλληνοσούμφωνον.

αι-αηαι-ειε-ωωω-αι-η-ε-αι-ο

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ [Ε]

139. Φωνηεντόλιπον.

πντς-★-πδ-μρς-π

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰστορικοῦ Παλαμίδου [Ε]

140. Γρῆφος.

Η

πλὰς 1 τοῦ νοῦ

καί, καί, τε

τίς; παῖ;

ας

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυγερνοῦ [ΕΕ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1—2 καὶ 3.

1. Ἑρακλῆς (Ἑρα, κλείς) — 2. Ἀμισός,
(α, μῖ, σός) — 3. Σὺς — μὺς, σὺς — οὺς. — 4.
Ἥλιος, Ἥλεια, Ἴλιον. — 5. 6. 1. Ὁρῆνος,
Ρῆνος, λῆνος, λῆρος, χῆρος, χῆρας, χῆρα, Ἥρα,
ἄρμα, ἄσμα. 2. Τέλος, μέλος, μένος, ὁμός,
φόνος, φόρος, φῆρος. χάρος, χάρον, ἄρχον, ἄρ-
χων, ἀρχῶν, ἀρχήν, ἀρχή.

7. 8—12. Γινόμενης τῆς ἀν-

ταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμμα-

τος Δ, σχηματίζονται αἱ λέ-

ξεις: Λίχρον, Σαούλ,

Νεῖλος, αὐλός, μάλλον.

13. ΔΑΦΝΗ, ΗΛΙΑΣ,

ΜΕΛΙΑ (ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΦΙΛΙΑ,

ΝΑΪΑΣ, ΗΣΑΪ.) — 14.

Θρέψε φεῖδι τὸ χειμῶνα, νὰ

σε φάγῃ τὸ καλοκαίρι. — 15.

Ὁ Κάτων ἦτο ἐπίσημος

Ρωμαῖος

16. Πατὴρ (πᾶ, τρίς) — 17. Ὅσος (ὅ, σός) —

18. Ἀρνάς, μνᾶ. — 19. Ὀχλος-λόχος. — 20. Ὁ

ἄνθρωπος. — 21—23. 1, Ὅστις ἐπρόλαβε τὸν

Κύριον εἶδε 2, Ἀρχηγὸν παρόντος, πᾶσα ἀρχή,

πασάτω 3, Αἱ δευτέραι σκέψεις σωφότεραι. —

24. Ὁ λέων εἶχε χορτάση (ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΧΕ

ΧΟΡΤΑ ΣΥΣΤΑΔΑΣ.) — 25. Πάτερ. — 26—

27. 1, Καὶ ἀνέφορος. 2, Οἱ βωδοί. — 28—32

Τὰ ἀντίθετα εἶνε: Ναδὶρ, βάσις, πένης,

σώφρων, δεξιὰ τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ο,

σχηματίζονται: Ροιά, βόας, νέος, φορῶν, δό-

ξα. — 33. ΕΥΘΗΝΑ-ΑΡΑΕΥΣ (ΕΥΘΟΙΑ,

ΘΗΡΑ, ΝΑΕΟΥΣ). — 34. Ὅσον ὁ πόνος, τόσον

ὁ φόβος. — 35. Ἡ ἐξίς δευτέρα εὐαίς.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

συνδρομηταί τῆς «Δια-

πλάσεως τῶν Παίδων»

ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των

ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται

νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὁδοσῶφ

καθηγῆν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον (Α-

lexandrowski Prospect, No 3 εὐγενῶς ἀποδε-

χθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ περιοδικοῦ καθ'

ἄποσιν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντι-

προσώπῳ πληρόνεται καὶ αἱ καθυστερούμεναι

συνδρομαὶ παλαιότερων ἐτῶν ἐξ οἱσδήποτε πό-

λεως τῆς Ρωσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομη-
ταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀπο-
στολῆς τῶμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βι-
βλιοθήκης» τῆς.